

LEBLEBİ

Ayşe Yazıcı

■ Sahile indiğim her pazar günü seyyar arabasında kuruyemiş satan yaşlı adamı izliyorum saatlerce. Hiçbir maddi telaşı olmadan önündeki gazeteyi dörde katlamış; başı mavi, gövdesi sarı, nostalgik kalemiyle kare bulmaca çözüyor. Bıyıklarının uçları sigara içmekten ölesiye sararmış, alnında ve dudak kenarlarında derin çizgiler, hikâyesini bilmediğim eprimiş kabanı, dipleri siyahlanmış ve kısa kesilmiş tırnakları ile başını hiç kaldırmadan daima bulmaca çözüyor. Nadiren arabasına yaklaşan müşterilerine gazete kâğıdından yaptığı külahlara şeker leblebi, çekirdek, fıstık doldurup uzatıyor. Para üstünü vermek için elini daldırdığı cebinde o kadar uzun süre arıyor ki demir paraları, aradan mevsimler geçiyor. Belki müşteriler biraz daha bakınsın diye, belki “Ha, biraz da şundan alalım.” desinler diye, belki ben onu daha çok izleyeyim diye. Kasketini düzeltiyor sonra ve ben seninle okulun karşısındaki fareli bakkaldan leblebi tozu almak için teneffüsü iple çekiyorum.

Okula gitmeyi zaten seven bir kız çocuğunun sevgisi açık ara ikiye katlanmışsa tartışmaya açık olmayacak şekilde ve kalbinden beklenmeyecek performansta âşıktır. Ders süreleri uzuyordur, zil çalmak bilmiyordur, teneffüsler kısadır ama leblebi tozu güzeldir.

Annemden defalarca azar işitirdim o fareli bakkaldan bir şey aldığımında. Nerede bir boşboğaz arkadaşım varsa koşa koşa gidip bu mağazinsel değeri olmayan haberi anneme yetiştirirdi. Akşam ezanına müteakip evde yayına giren “ana” haber bülteninde, annem bildiği ama benim her defasında sadece dinliyor görüldüğüm ne kadar zehirli bilgi varsa üstüme boca ederdi. Leblebi tozundan boğulmayıp fare zehrinin temas ettiği yiyeceklerden ölmedimse de bu nasihatlerden zehirlenirdim.

Ölmüştür değil mi Mehmet amca? Sahi, hatırlıyor musun sen onu? Beni bile unuttuğuna çoktan eminken sana Mehmet amca'yı sorarak aslında başka hatıraları hatırlatmak istiyorum. Senin şimdi bile anlam veremeyip normal karşılayacağın ama benim kalbimin kendi kadar temiz sayfalarında acıklı bir mani olarak kalan bir sürü hatıra... Sepet sepet yumurtadan arta kalan unutmalar... Unuttuğun için kestiğim mektuplarım... Sevgili arkadaşım Gökçe, bana ayırdığın bu güzel unutmada sana hayatın boyunca başarılar dilerim, bir gün yine bir yerde karşılaşip leblebi tozu yersek anla ki ben çok büyüdüm. Artık dersimi iyi anlamak için en öndeki sıraya oturmuyorum. Numaram da yok, o yüzden hayat benim için yoklama almıyor, varlığımla yokluğum bir. Devam eden tek alışkanlığım dersime girenlerin anlattığı her bir detayı dikkatlice ve senin o hayran olduğun inci gibi yazımla defterime yazıyor olmam. Ah, nasıl unuttum bir de hâlâ sıkıldığım derslerde gizli gizli resim çizip dramatik hikâyeler yazıyorum, elbette pencereden dışarıyı izleyerek. Teknolojinin tüm nimetlerinden yararlanmayı da öğrendiğim için, kafamın içinde bir kasetçalar taşımama gerek kalmadı. Kablosuz kulaklık diye bir şey çıktı, saçlarımla da kapatınca istediğim müziği dinleyebiliyorum. Hatta sana da bunları el yazımla değil parmak uçlarımla yazıyorum. Biraz daha zorlarsam sayfanın boş kalan yerlerine ucundan gözyaşı damlayan gül çizmem işten bile değil.

Mehmet amcanın bakkalına üç basamaklı ahşap bir merdivenden çıkardık ve sen daima beni önden buyur ederdin. Tırabzanlar sallanırdı ve yer yer baş vermiş çivilerden benim ellerimi korumak için kendi ellerinin üstüne benim ellerimi alırdın. O yaşa göre oldukça büyük bir centilmenlik, büyük fedakârlık, klas bir erkeklik gösterisi. İçeri girdiğimizde burnumuza çalınan eski tahta, bakliyat, ispiro ve saman kâğıdı kokuları arasında ben bir yandan yeşil külahlı leblebi tozu ararken sen de bana Hande'yi anlatırdın. Hande'nin gülüşünü, saçlarını, uzun bacaklarını, gözlerini, ellerini, onun için tahtayı yontarak kalp şekli verdiği hediyeyi... Hayır, hiçbir zaman leblebi tozu boğazımı almadı, itiraf ediyorum. Boğazıma duran aslında senin yeşil gözlerinin daha da yeşillenerek bu da yetmezmiş gibi içinde kırmızı gelincikler açarak, bana bakıp beni görmeyerek sürekli Hande'yi anlatmasıydı. Evet, senin gözlerin de dâhil her uzvun Hande'yi anlatıyordu bana. Bense, ağızımdan girip yolunu şaşıarak soldaki tali yola sapan leblebi tozları yüzünden nefessiz kalıp öksürük nöbetine tutuluyordum. Mehmet amca onca kilosuna rağmen tezgâhın arkasından kırmızı bir top gibi sekerek yanıma geliyordu, su içiriyordu bana; sen saçlarımla terlemiş alnımdan geriye itip yüzümü avuçluyor, yeşil yeşil bakıp beni hayata döndürüyordun. Hiç gülmeyen bir kıza nasıl Hande ismini verdikleri kadar acayip bir şey varsa o da seni hiç fark etmeyen bir kıza olan bu düşkünlüğündü. Daha acınası olan da sen sadece benimle konuşasın, mütemadiyen bana anlatsın, kimsenin bilmediği sırlarının tek sahibi olarak kalayım diye benim Handeli her şeyi keyifle dinliyormuş gibi görünmemdi. Daha daha acınası olanı da kafamda sizi evlendirip çoluğa çocuğa karıştırmış bir çift kumru, kendimi ise çatı katında kedileri ile yaşayan müptezel bir yazar olarak hayal etmemdi.

Kedilerine mama niyetine leblebi tozu yediren bir yazar düşünsene. Bunun da daha acınası olanı... Hayır, daha acınası olanı yok. Daha acınası olanını ikinci dönemin başında sıramın sol tarafını boş görünce yaşamıştım ben zaten. Yokluğunun geride bıraktığı boşluğu kapatmak için külahlar dolusu leblebi tozunu tükürükle karıp sıva yaptım ama o çatlaktan sürekli bir boşluk sızdı. Kimsenin görmediği ama beni derslerden alıkoyan, öğretmenin “Kızım kimle konuşuyorsun, üstelik yanın da boş!” diye ikaz ettiği ve benim “Evet öğretmenim, ben konuşmak istemiyorum ama boşluk beni sürekli konuşturuyor.” di-yemediğim bir boşluk.

Aileleri de kendileri gibi arkadaş olan çocuklar hayattaki en şanslı çocuklardır çünkü diğer arkadaşlıklardan daha fazla paylaşım, daha çok anı, daha çok küsme, daha çok kavga, daha çok barışma, daha çok “seni özledim”leri vardır. Aileleri de kendileri gibi arkadaş olan çocuklar hayattaki en şanssız çocuklardır çünkü albümlerde daha çok fotoğraf vardır ve sen unutmak istedikçe o fotoğraflar olur olmadık her yerden başını uzatıp burnunu sokar yeni hayatına. Atsan atılmaz, satsan satılmaz eski bir eşya gibi eline ayağına dolanır mazi. Boğazına tutunan leblebi tozu gibi yapışıp kalır ki yutmak isteyip yutamadığın kıymıklı bir lokma olur. Sonra babam gelir, ağlamış, benim gibi duygusal ve bir erkekten beklenmeyecek kadar romantik, hazır olup olmadığımı düşünmeden, öyle çabuk, öyle kelimelerini tartmadan, sanki raftan düşen bardak gibi kalbimin orta yerinde şangır şungur kırılarak söyleyiverir “Ali hoca eşinden ayrılmış.” Duvarlar sen daha iyi anlayasın diye defalarca kez “Tayinini istemiş.” sözünü tekrarlar. Soramazsın, sormak istemezsin ama duvarlar sürekli tekrarlar: “Gökçe’yi de yanına almış.”

Ne yani, şimdi Mehmet amcanın Nuh Nebi’den kalma merdivenin çivileri canlarının istediği gibi elime mi batacak? Ne yani, ben şimdi boğulurken birisi gelip terlemiş alnımdaki saçlarımı geriye atmayacak mı? İspirto kokan sınav kâğıtlarından uçak yapmayacak mıyız? Peki, Hande’ye ne olacak? Ya dersler kısalsın da teneffüsler uzarsa, ben bu kadar çok nefes almak istemiyorum, ben bu kadar uzun teneffüslere katlanamam, nefesimi o kadar uzun süre tutamam boğulurken. Öğlen yemeğimi pencere önünde yemelerim bitti mi artık, nasılsa okula giderken Gökçe zilimizi çalıp “Hadi geliyor musun?” demeyecek. Ben bu kadar “Ne yani şimdi?” ile nasıl başa çıkarım? Öğretmen bana daha ne kadar “Kızım kendi kendine konuşma?” der? Gidip söylesem mi Hande’ye, desem mi “Gökçe sana âşıktı.” diye? Ona tahtadan bir kalp oyup versem mi? Gökçe’yi onunla nasıl paylaşamadığımı ama bunu hiçbir zaman dile getirmedığımı anlatsam mı?

Duvarlar geceleri daha çok ses sızdırdığı için onları leblebi tozu karışımıyla kapatamayacağımı anladığım gecelerde öğrendim aslında Gökçe’nin gözüne kapı çarpmadığını, kolunu sobada yakmadığını, kaşının mahalle maçında patlamadığını. Sonrasını da zihnim yazdı kendi bildiğince, Hande başka oğlanla evlendi, Gökçe büyüdü ve yurt dışına çıktı, ben...

Deniz iyice bozdu, yavaşça yerimden kalkıp ağır adımlarla yürüyerek kuruyemişçi amcanın yanına yaklaştım. Kasketinden görünmeyen gözlerine ilk defa dikkat ettim. Yemyeşil bakarak “Buyur kızım.” dedi. Dörde katladığı gazetenin bulmaca bölümünde, eksik kalan, soldan sağa beş harfli kelimeye takıldı gözlerim ve duyulur duyulmaz bir sesle “Gök rengi, gökle ilgili, Gökçe.” dedim.

Titreyen ellerimle leblebileri gösterip “Yüz gram alacaktım.” dedim. Yukarıda anlattım ya Gökçe, teknoloji artık çok gelişti. Eve götürüp öğütücü ile toz hâline getireceğim bunları. Merak etme boğulmam çünkü hayatın tozu leblebinin kinden daha ağır ve ben artık yanımda hep yeşil bir şişe içinde su taşıyorum ve bana kalbin kadar temiz anılar bıraktığın için teşekkür ediyorum. Kokulu bilgilerle silip en güzel yazımla yazdığım mânileri eğer bir mânin yoksa sana armağan ediyorum:

*Mini mini kediler
Rüyama girdiler
Prens kim, dedim
Adı Gökçe dediler*